

Konkurs - 2011

Minęły kolejne wakacje, dwunasty Konkurs, dwudziestu czterech laureatów - to jest wskaźnik sukcesu naszej Fundacji. Mierzmy go nie przez długie wieczory, kiedy przeglądamy podania; nie przez wspólne dyskusje, które stają się już naszą tradycją, a zarazem dają nam wiele satysfakcji. Mierzmy ten sukces poprzez spotkania z laureatami naszego konkursu w Polsce. To jest konkretny, zakończony rozdział, a potem następny Konkurs, podania itd.

Rozpatrzyć wszystkie podania to tylko pierwszy krok, po nim następuje próba oceny prac. A przecież wszystkie badania dotyczą różnych dziedzin, różnego spojrzenia, różnych rozwiązań naukowo-technicznych. My staramy się użyć nasze doświadczenie, a gdzie doświadczenia zabraknie, to już tylko nasze serca. Zdajemy sobie sprawę, że decyzja, którą podejmujemy nie może usatysfakcjonować wszystkich aplikantów. Staramy się jednak, aby była poparta naszą wiedzą, także tą zdobytą przez wspólną pracę z Dr Rodkiewiczem i naszym sumieniem.

Dziękujemy wszystkim za zainteresowanie się naszym Konkursem. Dla całego zarządu Fundacji wszyscy, którzy złożyli podania są zwycięzcami. Niestety my możemy zaoferować tylko dwie nagrody. Dlatego szczególnie gratulujemy laureatom Konkursu 2011, którymi zostali: Pani Mgr Inż. Anna Małgorzata Choromańska - Akademia Medyczna Wrocław i Pan Mgr Inż. Michał Krzysztof Kania - Instytut Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej im. Macieja Nałęcz PAN.

Mgr Inż. Anna Małgorzata Choromańska
i dr Wojciech Kalita w Warszawie

Mgr Inż. Michał Krzysztof Kania
w towarzystwie dyrektora Fundacji
dr Wojciecha Kality

Takie będą Rzeczypospolite, jakie ich młodzieży chowanie

Jan Zamoyski

Konkurs - 2011 cd.

Laureaci otrzymali równorzędne nagrody w wysokości CDN \$4.000,00 każdy. Jeszcze raz gratulujemy laureatom oraz kandydatom Konkursu 2011. Zapraszamy wszystkich kandydatów z lat poprzednich do wzięcia udziału w naszym Konkursie 2012.

A oto lista laureatów z minionych lat:

- * Marek Rojczyk - Politechnika Śląska
- * Jacek Tutak - Politechnika Rzeszowska
- * Małgorzata Kowalska - Politechnika Wroclawska
- * Anna Janusz - PAN - Krakow
- * Katarzyna A. Wysocka - Politechnika Wroclawska
- * Maciej Gawlikowski - Politechnika Śląska
- * Barbara Kolarik - Politechnika Śląska
- * Dorota Szczęśna - Politechnika Wroclawska
- * Ewa Teślak - Politechnika Poznańska
- * Paweł Borkowski - Politechnika Warszawska
- * Julita Kulbacka - Wroclawska Akademia Medyczna
- * Paweł Kuklik - Politechnika Warszawska
- * Magdalena Kasprowicz - Politechnika Wroclawska
- * Janusz Domański - Politechnika Warszawska
- * Dariusz Janusek - Politechnika Warszawska
- * Małgorzata Wąsowska - Bydgoska Akademia Techniczno-Rolnicza
- * Marek Tomasz Kulig - Akademia Górniczo-Hutnicza
- * Krzysztof Stanisław Urbaniak - Politechnika Warszawska
- * Marek Pawlikowski - Politechnika Warszawska
- * Paweł Świercz - Warszawska Akademia Medyczna
- * Stanisław Jan Kowalik - Politechnika Warszawska
- * Agnieszka Ulatowska-Jarża - Politechnika Wroclawska

Tak wypełnia się wola Prof. Rodkiewicza i cel naszej Fundacji: Zamiarem CZESŁAW M. RODKIEWICZ SCHOLARSHIP FOUNDATION jest jednorazowe dofinansowanie polskich studentów doktorantów w celu ułatwienia im kontynuowania studiów. Czekamy więc na kolejne podania, i kolejnych laureatów.

Nasze Kontakty

Janusz Wójcik, President
622 Wahstao Rd
Edmonton, AB T5T 2Y4 Canada
E-mail: jwojcik@mail.com
Telefon: (780) 486-7838

Dr Wojciech Kalita, Board Director
ul. Smoleńskiego 27a m43
01-698 Warszawa, Polska
E-mail: wkalita@ippt.gov.pl
cmrsf.republika.pl

Czesław M. Rodkiewicz
Scholarship Foundation

FOUNDING MEMBERS

Czesław M. Rodkiewicz, Ph. D.
Beata Goncerz-Pietraszko,
B. Sc. N.
Wojciech Kalita, Ph. D.
Warszawa, Poland
Anna Kozarska, M. Sc., Eng.
Dr. Artur Kruszelnicki, D. P. M.
Gregory J. Rudolf

OFFICERS

PRESIDENT AND CHAIRMAN OF THE BOARD OF DIRECTORS

Janusz Wojcik

VICE-PRESIDENT

Anna Kozarska, M. Sc., Eng.

SECRETARY

Elżbieta Pasiorowska,
M. Sc., Eng.

TREASURER

Justyna Janisz, M. Sc.

DIRECTORS

Wojciech Kalita, Ph. D.
Warszawa, Poland
Ryszard Kania, M. Sc. Eng.
Jan Kowalczewski, B. Sc. Ph.D.
Ariana Staniszevska, M. Sc.
Eng.

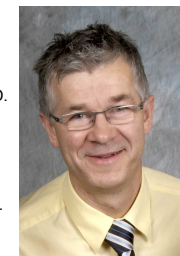
AUDITING COMMITTEE

Michał Dziarmaga, B. Sc.
Mark Leszczewski, B. Comm.
Marie Muszyński, B. Sc. Pharm.

Wizja 2012

Wydanie 12 Numer 12 Styczeń 2012

Od Prezydenta

Zakończyliśmy kolejny rok działalności Fundacji – działamy już 12 lat. Do tej pory Fundacja przekazała w stypendiach CND\$ 74.000 dla dwudziestu czterech doktorantów. Otrzymaliśmy w tym samym czasie sporą ilość podań.

Zainteresowanie naszym Konkursem potwierdza siłę potencjału intelektualnego i naukowego w kraju. Doktoranci z różnych uczelni próbują szukać nowych rozwiązań, a ich pomysłowość potwierdza, że dążą we właściwym kierunku. To Wy jesteście przyszłością silnej Polski!

Podczas czwórnego zebrania wyłoniliśmy laureatów Konkursu 2011. Nagrodzeni zostali: pani Mgr Inż. Anna Małgorzata Choromańska - Akademia Medyczna Wrocław i pan Mgr Inż. Michał Krzysztof Kania Instytut Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej im. Macieja Nałęcz PAN. Laureatom serdecznie gratulujemy; dziękujemy także wszystkim, którzy złożyli podanie na nasz Konkurs 2011.

Zbliża się kolejna zima. Dni są coraz chłodniejsze, śnieg zaczyna pokrywać wyschniętą trawę. To jest właśnie czas aby rozpocząć Konkurs 2012. Kolejni kandydaci przedstawiają nam swoje projekty, my je ocenimy i nagrodzimy.

Od Prezydenta cd.

Chciałbym serdecznie podziękować całemu Zarządowi naszej Fundacji za kolejny wspólnie przepracowany rok. Vice Prezydent Hania Kozarska, Skarbnik Justyna Janisz, Sekretarka Ela Pasiorowska, Dr Wojciecha Kality z Warszawy, Jan Kowalczewski i Ryszard Kania – praca z Wami to po prostu przyjemność. Wasz wkład w procesie podejmowania decyzji, a także przy wyborze laureatów jest nieoceniony. Organizacja spotkań i prezentacji dla naszych laureatów w kraju to tylko i wyłącznie zasługa Dr Kality. Nasze rachunki analizuje Komisja Rewizyjna: Michał Dziarmaga, B.Sc., Mark Leszczewski, B.Comm. i Marysia Muszyński, B.Sc.Pharm. Członkom Komisji serdecznie dziękuję za lata wspólnej pracy; cieszymy się, że Marysia ciągle będzie z nami pracowała w tym wymiarze. Państwu Szwender dziękuję za pomoc w załatwianiu spraw formalnych. Dzięki ich cierpliwości i poświęceniu nasze sprawy przebiegają sprawnie i w zadowalającym tempie.

Długa lista naukowców w Polsce i nie tylko, to osoby, które w różny sposób popierają naszą Fundację. Pomagają nam w utrzymywaniu kontaktów z polskimi ośrodkami akademickimi, aby jak najwięcej studentów miało szansę brania udziału w naszych konkursach. Kompletna lista tych osób, oraz Associate Members, znajduje się na naszej stronie internetowej - cmrsf.republika.pl

Dziękuję również firmie Master Printing z Toronto za udostępnienie tekstu „Polacy w historii Kanady”
www.master.on.ca

Z poważaniem,
Janusz Wójcik,
Prezydent

Wszystkich, którzy mieli możliwość przeczytania naszego biuletynu prosimy o rozpowszechnianie informacji o Czesław M. Rodkiewicz Scholarship Foundation w polskich ośrodkach akademickich.

Kalendarium:

Grudzień 2011 – Rozpoczęcie Konkursu 2012
30 kwietnia 2012 – Ostatni dzień na podanie na Konkurs 2012
Wrzesień 2012 – Przyznanie i wysłanie dwóch stypendiów na Konkurs 2012

Stypendium

Wysokość stypendium wynosi CDN\$4.000,00

Polacy w historii Kanady - tekst

W kronikach 1752 roku figuruje zapis, że w tym właśnie roku, w Montrealu Dominik Barcz zawarł związek małżeński. Wiele danych wskazuje na to, że był to pierwszy Polak osiadły na stałe w Kanadzie. Historycy twierdzą że emigracja polska następowała w czterech wielkich falach, a każda z nich miała unikalny charakter, zarówno pod względem liczebności, jak i dominującego typu ludności, który każda fala przynosiła ze sobą.

Pierwsza z nich rozpoczęła się pod koniec XVIII wieku i spowodowana była upadkiem wolnej Polski, rozbiorami i późniejszymi powstaniem, w następstwie których zaczęli opuszczać kraj uchodźcy polityczni. Byli to z reguły ludzie o otwartych, światłych umysłach, dzięki czemu proces asymilacji przebiegał łatwiej, niż w przypadku ich następców, którymi byli przede wszystkim chłopci, którzy zdominowali polską emigrację od przełomu XIX i XX wieku do czasów II wojny światowej. W tym okresie liczba Polaków w Kanadzie wzrosła od 6 tys. w 1901 roku do 61578 w 1938 i 167485 w 1941 roku. W przeciwieństwie do pierwszej fali emigracji, ta miała charakter głównie zarobkowy.

Okres przybycia trzeciej wielkiej fali przypada na lata po II wojnie światowej i sięga końca lat 60-tych. W latach 1946-56 przyjechało do Kanady ponad 60 tys. Polaków, w większości żołnierzy polskich jednostek walczących na Zachodzie. Emigracja ta miała znowu charakter głównie polityczny i obejmowała ludzi o różnych zawodach i statusie społecznym.

Ostatnia, czwarta fala, to tzw. "nowa emigracja", rozpoczynająca się od lat 80-tych, a trwająca do dziś. Do tej grupy należą zarówno uchodźcy polityczni z okresu stanu wojennego (w odpowiedzi na który Kanada zniosła w przypadku Polski limit podań o pobyt stały) jak i późniejsza żywiłowa emigracja ekonomiczna.

Pierwszym Polakiem, który trwale zapisał się w historii Kanady, był inżynier Kazimierz Gzowski, urodzony w 1813 roku w Petersburgu. Ukończył szkołę inżynierów w Kamieńcu Podolskim. Po upadku Powstania Listopadowego, w którym brał udział u boku swego ojca, i dwuletnim internowaniu, znalazł się w 1834 roku na pokładzie statku zmierzającego do Nowego Jorku. W 1846 roku Gzowski stał się obywatelem Kanady, w której mieszkał od 1841 roku zatrudniony przez rząd kanadyjski w Departamencie Dróg i Mostów. W latach 50-tych XIX wieku Gzowski kierował budową pierwszej międzynarodowej linii kolejowej łączącej Kanadę i Stany Zjednoczone. Najbardziej znanym jego osiągnięciem jest jednak most nad rzeką Niagara, łączący Fort Erie w Kanadzie z miastem Buffalo w USA. Również Gzowskiemu zawdzięcza Niagara powstanie nad wodospadem pięknego parku, który nosi dziś jego imię.

Gzowski był przedstawicielem tej pierwszej fali imigrantów, dla której asymilacja w nowym środowisku była najłatwiejsza.

Pod koniec XIX wieku, wskutek otwarcia granic kanadyjskich dla emigrantów z Europy Środkowej i Wschodniej, nastąpił masowy napływ Polaków ze wszystkich zaborów. Byli to przede wszystkim chłopci, bardzo często bez żadnego wykształcenia i dosłownie bez grosza. Większość z nich trafiała na farmy, ale nie wszyscy. Część znajdowała zatrudnienie przy budowie kolei, a niektórzy porucali życie pionierskie i szukali pracy w miastach wschodniego wybrzeża. Już w 1886 roku w Berlinie Ontario (późniejszy Kitchener) powstało polskie Towarzystwo Samopomocy św. Józefa, pierwsza znana polska organizacja w

Polacy w historii Kanady cd.

Kanadzie. Do roku 1941 roku osadnictwo polskie skupiało się jednak przede wszystkim na farmach w środkowej części kraju.

Pod koniec lat 50-tych XIX wieku 16 rodzin kaszubskich, w sumie 77 osób, dotarło do hrabstwa Renfrew w Dolinie Ottawy w prowincji Ontario. Wkrótce wraz z napływem następnych kaszubskich osadników powstała unikalna polska enklawa zwana do dzisiaj Kaszubami, położona wokół miast Wilno i Barry's Bay. W przeciwieństwie do imigrantów z pokolenia Gzowskiego, ci polscy pionierzy nie dążyli do całkowitej integracji ze swoją nową ojczyzną starając się raczej przenieść polskie zwyczaje na kanadyjski grunt.

Z początkiem XX wieku coraz więcej Polaków zaczęło się osiedlać w miastach, gdzie powoli powstawały tak typowe dla Ameryki getta narodowościowe.

Już w roku 1917 kanadyjska Polonia zdołała przyczynić się do jak najbardziej dosłownej walki o odrodzenie Polski, organizując w miasteczku Niagara-on-the-Lake obóz rekrutacyjny Armii Polskiej. Wyszkolono w nim 22 tys. żołnierzy. Jednocześnie przy kolegium uniwersyteckim w Toronto działała Szkoła Oficerska. Wśród jej słuchaczy był m.in. Aleksander Małkowski, założyciel polskiego harcerstwa.

W czasie następnej wojny historia się powtórzyła - w Owen Sound i Windsor w latach 1941-43 wyszkolonych zostało 4 tys. polskich żołnierzy.

W tym okresie powstały Biblioteka Polska i Polski Instytut Naukowy w Montrealu, działający przy montrealskim Uniwersytecie Mc Gill, a w 1944 roku Kongres Polonii Kanadyjskiej, nadrzędna reprezentacja Kanadyjczyków polskiego pochodzenia.

Powojenna imigracja odegrała ważną rolę w historii mniejszości polskiej w Kanadzie, sprawiając, że polska grupa etniczna zaczęła istnieć na kanadyjskiej scenie politycznej. W roku 1950 zaczął działać na terenie Kanady Związek Nauczycielstwa polskiego, dzięki któremu działały polskie szkoły, a uniwersytety kanadyjskie oferują lektoryaty języka polskiego na poziomie akademickim. Powstało wiele polskich wydawnictw prasowych, polskich teatrów, wydawano wiele polskich książek. Swą działalność rozpoczęła w tym okresie Polska Credit Union św. Stanisława i św. Kazimierza - dzisiaj największa polska instytucja finansowa poza granicami kraju. W 1992 roku Credit Union otworzyła w Warszawie Polsko-Kanadyjski Bank św. Stanisława, S.A., pierwszy polonijny bank w Polsce.

Ostatnia fala imigracji, która rozpoczęła się w początku lat 80-tych i trwa do dziś, zmieniła wizerunek Polonii. Polacy przyjeżdżający do Kanady w ostatnim dwudziestoleciu to zarówno osoby opuszczające kraj z powodu represji stanu wojennego, jak i młodzi ludzie poszukujący szansy podniesienia swojego statusu finansowego. Są to wykształceni i znający język angielski ludzie, których asymilacja w nowym społeczeństwie przebiega prawie bezboleśnie. Polacy przestali kojarzyć się z najniższą płacą, niewykwalifikowanymi pracownikami. Dziś są prężną grupą świetnie odnajdującą swoje miejsce w nowej rzeczywistości.